

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709990896/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

DANDSERINDEN

Ved den dunkle Brønd, i Skovens Stille,
 Sad med suaret Bryst en Biddersvend;
 Hesten gressed mellem Urter vilde,
 Skjold og Hjelm hang over Dybets Kilde,
 Selv han tankefuld saae ned i den.
 Og han tænker paa,
 Om han meer skal naae
 Hjem og Brud og Fædreland Igjen.

Da, mens Sukket let hans Tanke følger,
 Drages Øiet mod det dybe Vand,
 Og en Kvinde, der sig halv fordølger,
 Halv sig hæver i de dunkle Bølger,
 Rank og svanevid, han skue kan:
 Under Løkkers Krands
 Klare Øines Glands
 Smiler til ham op fra Brøndens Rand.

Og hun taler, mens et gyldent Bæger
 Høit hun løfter i sin hvide Haand:
 Denne Trylledrik din Vunde læger,
 Og mens huldt den Hjertet vederqvæger,
 For hver Skrauke den befrier din Aand.
 Fra det stille Land
 Dette Kildevand
 Risled gennem Jordens Klædebon.

Naar min gyldne Skaal din Mund berører,
 Falder paa dit Øie sødest Blund;
 Til din fjerne Brud en Drøm dig fører,
 Gamle Toner fra dit Hjem du hører
 Huldt at hilse dig i samme Stand.
 Hvad der svandt, forgik,
 Samme Øieblik
 Finder du paa dette Bægers Bland!

Mens hun taler, gløde Svendens Kinder
 Og i Haabet nu hans Læbe leer;
 Ned han bøier sig hvor Vandet rinder:
 Dybt og dybere dog Synet svinder,
 Fjern og fjernere han Skaalen seer.
 Han den griber alt!
 Da fra Brødden faldt
 Han i Dybet — aldrig saacs han meer.

Her Romancen ender, og D i o n e
 Dænges til af Roes og Smigreri:
 Hvilken simpel, yndig Melodi!
 Hvilket Udtryk! Ja — og hvilken Tonel
 Den jeg lære maa min lille Kone!
 Den, Emilie, sammen synge vil!
 Den maa sættes ud til fuldt Orchester!
 Saa gaar Munden paa de rørte Gjester.